

MARNO JÁNOS

## Nárcisz lobog



*mint egy gyertya, mióta  
villanya kiment. Egész éjjel  
imbolyog magában, minél  
homályosabban, annál át-  
hatolhatóbban szinte; mint Petőfi,  
akiért soha nem volt túl (!) oda, Szalk-  
szentmártonban, 1846 kora tavaszán.  
Gyerekfővel tehát, Nárcisz szemszögéből  
nézve: Sétálok, sétálok, mondja  
utána, s szemlélem a füst  
árnyékát a falon. Mármost Nárcisz  
szájából a füst, lévén ő egy (szál) gyertya  
itt, ugyancsak elüt a (pipázgató)  
Petőfiétől. Valamint, ellentétben a pár  
hetes nihilizmusban megmártózó  
poétával, Nárcisz a barátságról  
sem gondol semmit, újat legalább-  
is nem. Múltja leülepedett, nem  
lengi körül fantom jelenésekkel. Egy (szál)  
magában imbolyog, hallgatózván,  
szíve hogy' dübög a gyomorfalán,  
s elméjétől tartván, mely fojtaná  
el némelykor e hangot. (2-  
004 kora nyarán.)!*

## Föl a MOM-ba



Unja a Vérmezőt, a Vér-  
mezőn magát, végre is ő (Nárcisz)  
mégsem egy reális pióca, akkor sem,  
ha hasonlatnak, egyszer-egyszer, megteszi;  
pióca, mely meg-megáll a maga lábán.  
Meg-megvonaglik is akár, ám a vér,  
mely most épp a lába közt áramlik némán,  
az nem kenyere. Fukarkodva méri,  
sajátját akárha másét, és már szívna  
is vissza papírszerte ismét, ha szóvá  
nem dermedt volna az egy szálig; félre-  
teszi hát a kérdést, s inkább elnézi Petőfinél,  
aki nyilvánvaló kedvét leli benne. Át-  
olvassa, szétbolygatja, hüvelyezi, össze-  
veti – a szíve azonban nem dobban vele.  
Ritmusa még annyira sem hatja át, mint-  
ha vonaton rázkódva alélta: vérben  
úszni látva lassúdan elforgó óri-  
ási tájat, marhafoltot réten, mezőn  
habzó nyálú felhőforma nyáját; ez mind-  
mind úgy igaz, hogy elmarad. Felhagy hát a  
kísérlettel, nadrágot vált, és felkapaszkodik  
a MOM parkba ma éjjel, hol kutyáját az ősszel  
elveszítette. Szólongatta, szaladt körbe,  
hiába; majd egy félóra múltával kint  
lelt rá az Alkotás útján: vérben ázott  
a feje. Meleg volt még, de már merev. Nárciszt  
gyűlölet ragadta torkon, mert hibázott.  
És úgy gondolta, hasonló esetben ő  
befelé vérezne el, s nem szeméremből,  
hanem mert a természete ilyen: képtelen  
adni cseppet is a külsőre. Sétáit is  
ösztönösen időzíti egyre későbbre: be-  
lelassulni egy lépésbe, mely nem megy ki a láb-

fejéből mióta – ég tudja bár, mit meg nem járt azóta. Ám ő mégsem gondol feljebb-, vagy alábbvalóra; magában halad a parkban körbe-körbe, akárha saját hátába kerülve olvashatná vissza néma gondolatait. Áthatolhatna rajtuk, annyira világos előtte némelyik, míg mások sötétek, mint a testet ölt... *Nárcisz nem akarja elvetni a sulykot, jóslatba bocsátkozni a távot illetően, mely amúgy sincs éppen előtte, sem túl nincs rajta éppen. De mintha csúfot űzne, Petőfivel a hátában, úgy szökik eszébe a képtelen olvasmány (Föl a szent háborúra – Pest, 1849. június 20–30):*  
„Ne féljeteK, gyermekink, ne  
FéljeteK,  
Nem szúr által dárdájával  
A vad kozák titeket;” És Nárcisz ismét gyermeknek érzi magát, akinek – egyszer volt, hol nem volt mitől félnie.

## MOM-szűkület



– vagy szürkület, gondolja Nárcisz, lévén a hályog már ott a szemén. De gondolatában nem szeretné, ha szemrehányásnak nyoma érződneK. Kinek is. Istent nem ismer, bár ma ismét olvasott róla valakinél, és az illető, burkoltan, mintha esküdne rá. Lelke rajta. Nárcisz, akárhogy van, a testvért üdvözli (magában) benne, lévén testvére még a víz is és a kő, amely a víz alatt lágynak tetszik, s aztán a kavics,

*mely szét-szétfröccsen a lépteitől. Mindezért  
szívből letesz a vitáról középtávon. Ma nincs  
egyéb dolga sürgető, mint addig sétálni,  
míg a combját a fájdalom fenékig át  
nem járja. Megy hát, a fájdalomig, és tovább,  
kezét imára kulcsolva hátul. Majd meg far-  
zsebébe dugva, tompora mintha két ököl,  
s a rímet előre unva, körre kvázi kör,  
no és persze mint az óra, mely éppen magát  
húzza föl. Jobbról balra. És persze istentől  
sem igen támogatva, puszta szerelemből.*

